

РЕШЕНИЕ

№ 213

гр. София, 13.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 13.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11084** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ по реда на чл.1, ал.2 Закон за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) вр. чл. 203 – 207 Административнопроцесуален кодекс (АПК).

Производството е образувано по искова молба на С. И. Х. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Столична дирекция на вътрешните работи с искане за присъждане на обезщетение на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за имуществени вреди в размер на 350 лв., претърпени за заплатен адвокатски хонорар за съдебно обжалване на Наказателно постановление № 16-4332-012878 от 03.06.2016 г. на началник група към отдел „ПП“ на СДВР, ведно със законната лихва от предявяване на иска.

Ищецът излага съображения за формално изпълнение на предпоставката по чл.204, ал.1 АПК за отмяна на утежняващия го административен акт. Наказателно постановление 16-4332-012878 от 03.06.2016 г. на началник група към отдел „ПП“ на СДВР е отменено с Решение от 31.03.2020 г. по нахд № 1948/2019 г. по описа на СРС, НО, 103-и състав, влязло в сила на 10.06.2020 г.

Претендира се присъждане на направените в настоящото производство разноски в размер на 310 лева, от които 10 лева за заплатена държавна такса и 300 лева адвокатски хонорар за изготвяне на исковата молба и процесуално представителство.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи оспорва иска в писмен отговор от 25.11.2020 г.

Представителят на Софийска Градска прокуратура изразява становище за

основателност на исковата претенция за имуществени вреди.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Не се спори между страните, че със съдебно решение от 31.03.2020 г. по нахд № 1948/2019 г. по описа на СРС, НО, 103-и състав, влязло в сила като необжалвано на 10.06.2020 г., е отменено НП № 16-4332-012878 от 03.06.2016 г. на началник група към отдел „ПП“ на СДВР, с което на ищеца на основание чл.315, ал.1, т.1 от КЗ е наложено административно наказание глоба в размер на 500 лв.

С отмяната на НП е изпълнена процесуалната предпоставка по чл.204, ал.1 АПК. Въвеждането на възможност за присъждане на разноски в производствата по ЗАНН с новата разпоредба на чл.63, ал.3 ЗАНН (Д.в. бр.94 от 29.11.2019 г.) е след датата на последното открито съдебно заседание пред СРС, проведено на 23.07.2019 г., поради което очевидно не е могла да бъде използвана за обезщетяване на сторените съдебни разноски съобразно чл.8, ал.3 ЗОДОВ.

Неоснователно е становището на ответника, че ищецът е разполагал с възможността по чл.248 ГПК да иска допълване на решението в частта за разноските, тъй като същото е постановено и влязло в сила след приемането на новата разпоредба на чл.63, ал.3 ЗАНН (Д.в. бр.94 от 29.11.2019 г.). Моментът, към който се преценява действието във времето на процесуалните норми, намиращи незабавно приложение, е приключване на устните състезания, което е сторено на 23.07.2019 г. В него, жалбоподателят не би могъл да заяви претенция за разноски, поради което искането му по чл.248 ГПК би било недопустимо поради липса на предмет.

Със съдебното решение спорът е решен в полза на ищеца – жалбоподател в производството по ЗАНН, респ. противната страна (СДВР), неоснователно предизвикала с поведението си правния спор, следва да понесе гражданската отговорност за разноски. В този смисъл са задължителните указания в Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС - при предявени пред административните съдилища искиове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Вярно е, че ползването на адвокатска помощ не е задължителна предпоставка за обжалване на НП, но е обичайна практика. Логично и разбираемо е да се прибегне до ползване на експертни правни знания във връзка със съдебното оспорване на неблагоприятния санкционен акт. Потърсената адвокатска помощ и заплатеният адвокатски хонорар са пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновен и че неговите права са накърнени неправомерно от административно-наказващия орган.

По силата на чл.36, ал.1 Закона за адвокатурата (ЗА) адвокатският труд е възмезден. Разпоредбата на чл.36, ал.2 ЗА изисква размерът на възнаграждението да бъде справедлив, обоснован и не по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет за съответния вид работа. На л.9 от папката на делото пред СРС е приложен оригинал на адвокатско пълномощно и договор за правна защита и съдействие, изготвени на бланка от 23.01.2019 г., с които ищецът С. И. Х. е упълномощил адв.К. да осъществява процесуално представителство по съдебно оспорване на НП №

16-4332-012878 от 03.06.2016 г. Договорено е адвокатско възнаграждение в размер на 350 лв., за което е отбелязано, че е заплатено в брой. С това е изпълнено изискването за доказване на реално заплатените разноски по смисъла на Тълкувателно решение № 6/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Въззивната жалба, по която е образувано съдебното производство пред СРС, е подписана от адв.К., която е представила молба в открито съдебно заседание на 23.07.2019 г. със съображения по същество на спора. Договорът за правна защита и съдействие не е оспорен в настоящето съдебно заседание, поради което съдът кредитира посочения в него размер на възнаграждение от 350 лв. Той е близък до минималния размер по чл.18, ал.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (редакция към датата на изготвяне на договора от 23.01.2019 г.), съгласно който за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, но не по-малко от 300 лв. Договореният и заплатен хонорар за процесуална защита пред СРС в размер на 350 лв. съответства на осъществената пред СРС защита, респ. справедливо възмездява положения от адвоката труд по смисъла на чл.36, ал.2 ЗА.

По силата на чл.24, ал.1 ЗА упражняването на адвокатската професия включва:

1. устни и писмени консултации и становища по въпроси на правото;
2. изготвяне на всякакви книжа - молби, тължби, заявления, жалби и други, свързани с възложената от клиента работа;
3. представителство на доверителите и подзащитните и защита на правата и законните им интереси пред органите на съдебната власт, административните органи и служби, както и пред физически и юридически лица.

Както се вижда от изготвената искова молба адвокатският труд е бил свързан със устни консултации и становище по приложение на правото, както и с изготвяне на жалба до СРС по смисъла на чл.24, ал.1, т.1 и т.2 ЗА. Противно на твърденията на ответника, невявяването в открито съдебно заседание не може да се асоциира с липса на осъществена адвокатска помощ и на положен висококвалифициран труд. Критерият, който разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК поставя за намаляване на договореното адвокатско възнаграждение е то да е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. В случая, тази прекомерност не се установява, тъй като договореното възнаграждение е близко до законовия минимум и съответства на сложността на спора. Поради изложеното, съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения, искът с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за обезщетение за имуществени вреди следва да бъде уважен за сумата от 350 лв. Съобразно задължителното тълкуване, дадено на т.4 от Тълкувателно решение №3/2005г. на ОСГТК на ВКС, обезщетението за имуществени и неимуществени вреди се присъжда ведно със законната лихва от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожавемите административни актове, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. В случая НП е отменено със съдебно решение, влязло в законна сила от 10.06.2020 г., но ищецът е поискал присъждане на законна лихва, считано от предявяване на иска на

12.11.2010 г., което искане следва да бъде уважено с оглед диспозитивното начало в процеса.

Неоснователна е претенцията на ответника да не се присъжда законна лихва, тъй като същата е законна последица от предявения иск за обезщетение.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцеца направените разноски в производството за внесена държавна такса от 10.00 лв. по исковата молба. На същото основание за настоящето производство на ищцеца се дължи възстановяване на адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, заплатено за изготвяне и подаване на исковата молба и за процесуално представителство по делото. Това е минималният размер по чл.8, ал.1, т.1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според който минималното възнаграждение за настоящето съдебно производство е 300 лв. Същото съответства на фактическата и правна сложност на спора, поради което и на основание чл.78, ал.5 ГПК възражението на ответника за прекомерност е неоснователно.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място], [улица], да заплати на С. И. Х. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатен адвокатски хонорар за съдебно обжалване на НП № 16-4332-012878 от 03.06.2016 г., по нахд № 1948/2019 г. на СРС, в размер на 350 лв., както и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ сторените в настоящето производство разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и 300 лв. за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: